

оумерши поимени, таж глаголет сице. овъсѣхъ иже
вънадежди въскрѣсенїа и жизни вѣчныа и въ тво-
емъ пришещенїи оусвпшихъ православныхъ отецъ и
братїи нашихъ помѣни человекѡлюбче господи. и
такѡ иземлетъ частъ. И въземъ метлицѡ съзираетъ
въса аже въ свѣтѣмъ дїскосѣ части подъ свѣтаго
агнѣца, тако лежати въсѣмъ съвзкоупно и неотпа-
сти отъ нихъ ничгоже. дїаконъ же въземъ кадланицѡ и
въложъ оумїамъ възнаъ глаголетъ къ свѣщеннику.
благослови владикѡ кадло, таже глаголетъ господоу
помолимса. Черенъ же глаголетъ молитвѡ сѡ.

ИЗЪ ПРОЛОГЪТЪ ОТЪ XIV ВѢКЪ.

Тоя прологъ, който са намира въ Троицосергиев-
ска Библиотека, подъ № 5, е важенъ въ много отно-
шения. Така напримѣръ, (подъ 14. Септемвриа) вѣкой си
бжлгаринъ преди смъртъта си разказва на братията си
за първоначалното крѣщение на бжлгарскїятъ народъ.
Тоя памѣтникъ, безъ никакво сжмнѣние, е твѣрде старъ,
ако и да е претърпѣлъ голѣмо измѣнение подъ влия-
нето на руските преписваче. У насъ са намира вѣр-
но преписано копие, което, ако слѣдъ време добиеме
възможность, ще да напечатаме буквално.

И рече: Отче игоумене Петре! Азъ есмь отъ
тазѣка новопросвѣщенаго Болгарьскаго, него же Богъ
просвѣти свѣтїмъ крѣщениемъ въ сила лѣта иж-
краникомъ спонимъ, Борїсомъ, него же нарекоша въ
свѣтомъ крѣщенїи, Мнѡхїла, иже силою Христовою и
знаменъемъкъ рѣстѣнїимъ позѣди цѣпанизи и непоко-
ривизин родъ Болгарьскїин, и омраченїимъ срѣца зло-
кознїимъ дѣлаболимъ дѣнствомъ, свѣтомъ благора-